

Barnets Liv

Hader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

No 6 }

Juni 1879

{ 5. Aarg

G. S. von Schuberts Rejsfortællinger.

(Fortættelse fra forrige No.)

Ottende Fortælling.

Den ottende Rejse, som jeg med særdeles Lydelighed kan erindre mig, maa vel i andre Menneskers Dine se ud som ganske ubetydelig. Men for min Guds Dine var den det ikke, og jeg tør vel sige, at jeg i hele mit Liv ikke har gjort nogen Rejse, som har været vigtigere, rigere og af større Betydning for mig, og paa hvilken jeg har lært og vundet saa Meget, som paa denne Rejse.

Levindsigbedens og den barnlige Raadheds Aar indfandt sig tidlig hos mig. Jeg var allerede mod Enden af mit ottende Aar kun altsor ofte og altsor gjerne en Kammerat af og en Medhjælper for saadanne Drengene, hvis Raadhedsstregere var de mest iøjensaldende og mest overgivne, ihvorvel jeg (dette tør jeg af Kjærlighed til Sandheden ikke fornegte) altid sølte mig bedst tilmode, naar jeg var alene med mine Drømme eller med mine smaa, barnlige Sykler derude blandt Bergene og i Skoven eller om Vinteren ved en for mig forstaaelig og kjær Bog.

Min kjære Fader havde, som Andre dengang mente, faaet et overdrevent Begreb om mine faade Stregere. Gud gav ham isinde for nogle Aar at anbringe mig i min Soogers Hus, der var en duelig Skolemand i L., og at indsette

mig i den derværende Skole; thi min lille Fædrenehys lavere Skole var temmelig slet bestyret, og det var vist med god Grund, at min Fader ansaa Maa-gelen af en henstigtsmæssig og vigtig god Bestjæft-gelse, som en væsentlig Aarsag til, at mine Banartigheder faaledes tog Overhaand. Saaledes anvendte da den gode Gartner, i hvis Have vi alle ere Værter, for første Gang den Nøje paa mig at tage mig bort fra min første Jordbund, i hvilken jeg saa dybt og saa fast havde stude mine unge Rødder, og at overslytte mig i et andet Ved. Han ved bedst, hvilke Planter der have nødig oftere at slyttes fra et Jordsnion over i et andet, forat de lidt efter lidt kunne aflegge deres vilde og giftige Egenstaber og frembringe nogle velsmagende Frugter, eller forat den uformelige Blomst kan blive veldannet og farverig og saaledes blive Gartnerens Die til Velbehaa. Mig har Han fra Barndommen af meget ofte forflyttet og endnu i de senere Aar oftere gravet om og forplantet den ufrugtbare bare Stamme.

Afskillelsen fra mine dyrebare Forældre, men dog især fra min Moder, ved hvem mit ganske Hjerte hang fast, gjorde mig saa ondt, at jeg vel aldrig i hele mit Liv har havt en dybere og mere vedholdende Sorg end i det første

År af mit Ophold i L. Med Lærer vaagne-
nede jeg om Morgen, med Lærer faldt jeg i
Sovn om Aftenen; jeg overlod mig til min
Bemod, saa tit jeg var alene. Rigti-
gnok var denne Sørgmodighed blot en saadan naturlig
og kjødelig, ontrent som Tilfældet er med et
ungt, kaad Føl, som man tager fra Moderen;
men Gud har anvendt sin kjødelige Begynde-
lse til noget Aandeligt. Ligesom det Føl, som
man fører langt bort fra Moderen, nu lærer at
hente sin Mæring umiddelbart fra vor fælles
Moder, fra den grønne Jord, saaledes
lærte min Sjæl under Adskillelsen fra det, som
var mig det Ajevreste og Dyrebareste, at holde
sig til en anden evig Kjærlighed, der staar os
nærmere end nogen jordisk Moders Kjærlighed.
Dengang lærte jeg forte Gang med Kraft af
ganste Hjerte at bede og saaledes at kjende
Veien til al sand Trost og al aandelig Opti-
velses Rilde, den Vej, som jeg da ogsaa gjerne
siden har gaaet, i Begyndelsen rigti-
gnok kun, naar en sjelden udbortes N.d., men senerehen
ogsaa, naar den daglige, indre Nød trykkede
paa mig.

Mit Ophold i L varede henimod to År.
Foruden sin Hovedopvelse i mit indre Liv, som
jeg allerede har nævnt, bragte disse År mig
ogsaa mangfoldig Gevinst for hele mit høre
Liv. Husholdningen hos min dyrebare, ved
mangfoldig Nød og Æmerte prøvede og fuld-
endte ældre Søster Vilhelmine og hendes
Mand var isandhed kristelig; deres Børns
Opdragelse stede i Frygt og Herrens For-
maning. Derhos var min kjære Svoger, hvis
Minde jeg velstiger med Kjærlighedens og
Taknemmelighedens Taare, en fortreffelig
Skolemand, som udførte sine Raadsforret-
ninger med Lyst og Freidighed og ogsaa i mit un-
ge Hjerte indplantede Lyst til at lære. Hos
ham lagde jeg en for min Alder god Grund i
de gamle Sprog. I de frie, muntre Stunder,
der blev mig tilovers fra mine Skolearbejder,
og under min Hjemme efter de kjære Forældre,
læste jeg med særdeles Glæde saadanne Bøger,
som indeholdt Beskrivelse af store Riser samt
af fjerne Lande og Der, og min kjære Svoger,
der bemærkede og begunstigede denne Retning
hos mig, fortalte da ogsaa i Aftentimerne ikke
sjelden Historier om Reiser, fornemmelig om
saadanne, i hvilke Guds reddende, beskyttende
Haand gienlynt fulgte med den Reisende.
En saadan Historie vil ogsaa jeg her fortælle
som Tilgift til min egen foreslaaende lille
Reiseberetning.

I Begyndelsen af forrige Aarhundrede
reiste et lille Selskab Studenter fra Halle over
Zena, hvor ogsaa nogle derværende Studenter
sluttede sig til dem, og saa videre igennem
Thuringerwald til Frankonien. Iblant det af 8

raste Jnglinge bestaaende Selskab var ogsaa
min Svogers Grandonkel. De unge Menn-
sker overnaaede efter en kort Dagsreise paa et
lille Sted ved Indgangen til Thuringer-Sko-
ven. I Lobet af Natten og paafølgende Mor-
gen regnede det heftigt, først henimod Middag
opfyldtes Himmelen; da udrusede de unge
Reisende sig til Afmarsch. Da Bærten saa-
velsom Vyskrivere paa det lille Sted saa dette,
tilltalte de dem paa en indtrængende Maade og
opfordrede dem til, at de dog endelig maatte
slaa sig til Ro der Dagen over og heller ganste
tidlig den anden Morgen tage paa Veien; thi
i en halv Dags Tid kunde de dog kun med
Banskelighed komme midtvejs i Skoven til en
Eng, hvor der vel stod nogle Bærskjuse, men
som indrette vare meget bergiede og vare me-
get mistænkte for medelst flere i senere Tid
der begaarde Mord.

De unge Folk vare samtlige — efter Dati-
dens Bis — forsynede med Sidevaaben og
tillige med et let, godt Mød. En af dem var
først Vaaren forud afreist fra sit Hjem i Fran-
ken igennem denne Skov, uden at noget
Ulemt havde tilstodt ham; de otte stærke Karle
lo derfor over den gode Vyskrivers og over
Bærtens Betænkeligheder og ytrede, at de havde
Haft, og hvad Røverpakket angik, saa mente de,
at dette Pak saarere skulde saa Ansag til at
frygte for dem, end de for Røverne. De tog
da Afsted fra begge de ængstelige Mænd og be-
gav sig med raske Skridt afstid paa
Veien opover Kalkbjergens Høider ind i
det stovbevogrede Fjeldstrog. Den moissomme-
lige Gang paa den sibiriske Jordbund i g igjen-
nem den mørke Skov af hvide Furutræer for-
tedes ved Afhyngelsen af mangen en glad Sang
og mangen en munter Samtale. Da imod
Aftenen Furutræernes Skygger steds blev
dunklere, saa de ved Nedstigningen i en Dal-
klost Bærskjuse foran sig. Det havde en en-
som Beliggenhed ved en henover Granitstene
brusende Bæk.

Min fatige Svogers Grandonkel har ofte
fortalt, at han havde gysset, dengang han var
traadt ind i Huset og havde seet begge Bærts-
husfolkene, der saa ganste besynderligt hen paa
de Reisende, fornemmelig da den Hund, som
en af Reiseselskaberne havde med sig, ikke havde
villet gaa over Dørtærskelen, men hylende og
sty havde løbet omkring foran Døren, indtil
Bærten med de Ord: "Den lille Hund er
rød for vor store Hund, men denne gør den
Intet," havde taget den paa Armen og baaret
den ind. Rimeligvis gik det heller ikke de 7
Medreisende meget anderledes end min Svogers
Grandonkel. De vare saa temmelig stille
af sig, indtil Aftensmaden kom og sidenester
den ungdommelige Enksheds Samtaler

ved Tobakspiben og et Glas Ol atter udspandt sig.

I Midten af Værelset stod en tyk Træsoile, som ragede op fra Gulvet til Taget og syntes at støtte dette. Omkring denne Soile indrettede nu Nigen i Husets de unge Rejsendes Straa-Matteleie saaledes, at Hovedpuderne, som man havde lagt paa Ryggene af overendlagte Træstole, kom til at ligge op til Soiler. De unge Folk undredes over denne Indretning af deres Matteleie og spurgte efter Aarsagen dertil Husets Tjersstepige svarede spøgende: "Det skede, for at de unge Herrer med Hænder og Fodder kunde ligge smukt langt fra hinanden og bekømt og ikke om Matten skulde begynde nogen Strid." — De unge Mennesker lo og vare tilfredse med denne Ordning.

De vare alle temmelig udmattede af den slette Wei; da derfor Alt var bleven stille i Værtshuset, hvor ingen anden Gæst foruden dem da overnattede, besluttede de at begive sig til Hvile. Men først tilspærrede de Dørene og tog deres gode Vaaben i Hænderne. Men Datidens Ynglinge pleiede altid at gaa bevæbnede i mere end en Forstand af Ordet. Man flammede sig hørken hjemme eller paa Reiser for den lydelige Fællesbon om Morgenen, ved Bordet og om Aftenen, for man overlod sig til Svønnen, og selv Fragemænd paa hin Tid saa man aldrig overlade sig til den længselsfuldt ventede Rolighed, uden at de enten af sin Reise-Bonnetag eller efter Hufommelsen af Hjertet havde fremsagt en kristelig Bøn. Iblandt hine otte Ynglinge var desuden nogle, som ikke blot med sine Øren, men ogsaa med sine Hjerter havde annammet de værdomme, der forkyndtes af de daværende alvorlige Theologer i Halle og Jena. Vore unge Mennesker had derfor med hverandre den barulig-kræftlig, herlige Aftenbon af Aend's Paradishave, hin Bøn, som i Alvor og Indertighed aldrig er bleven overtrukken af nogen anden Aftenbon, og saa efter denne hin gode Salme: "Et Trin jeg atter har idag Mod Evigheden vandret." Grandonkel fortalte: Da man havde bedet det Vers: "De onde Folk dem styre du, som udi Mørket Dndt begaa," var han bleven greben af en Gysen, men ogsaa af en Følelse af fast Tillid til den Almægtiges Bessjærmelse.

Saaledes forsynede med Vaaben baade i Haand og Hjerte lagde da vore otte Rejsende sig ned tilfængs. Men En iblandt dem kunde paa Grund af usforklarlig Angst ikke faa sove. Det gik med ham som med den lille Hund, de havde med sig, der ogsaa liksom dens Herrer lagde sig ned, udstødte en Hulen og, endssjont man straffede den, alligevel ei kunde blive rolig, men sedse Ibs omkring ved sin Hveres Side og tubede. Endelig blev Uroligheden hos den

unge Rejsende saa stor, at han selv hastig sprang op fra Leiet og heller ikke undlod at ruske i sine syv andre Kammerater. indtil han endelig havde bevæget dem til at staa op fra Straaleiet og sætte sig hen til ham henved Bordet. De havde atter igjen tændt Lys, og Mogle søgte ved atter at faa Ild i sine Tobakspiber og ved det Ol, som endnu var tilovers efter Aftensmaden, at holde sig muntre. De andre sov med Hovederne stottede mod Bordet. Da hørte man paa engang et frygteligt Slag. Fra Taget var nemlig en stor, tung Maffine styrtet ned, der forhen ligesom en Krands øventil havde omgivet Soilen, og havde i mange Stykker sonderknuft Ryggene paa de omvendte Stole, hvorpaa de Rejsendes Hoveder for havde hvilet.

De Rejsende sprang forstrækkede op og stillede sig med sine dragne Dolke hen ved Døren; thi medrette ventede de herfra en Forsættelse af det søsøgte Mordanslag. De havde heller ikke taget fejl. Med fra Trappen af hørte man Stemmer og ilsomme Fodtrin. Slaaen for Døren var saaledes indrettet, at man udenfra kunde trække den tilbage.

Døren gaar op, Borten og endnu to andre Mænd traadte ind i Folge med ham i den Mening her kun at forestaae sig eller lemlæstede Legemer. Men de otte unge Mennesker modtogte Morderne med saa kraftige Hug af sine Vaaben, at den ene synker til Jorden, men begge de andre tælle sig haardt saarede tilbage.

De unge Kjempe tilstrænge nu Døren saa godt, som dette kunde lade sig gjøre, og de oppbeie nu Morgenen under bestandig Frygt for et nyt Angreb. Men Matten soinder hen uden flere Rædsler. Ved Daggry begive sig derpaa vore Rejsende, tæilsluttede til hinanden og med deres Vaaben i den høire Haand, videre paa Veien, og Frjaten bevinger i den Grad deres Skridt, at de allerede for Kl. 10 befandt sig i den nærmeste Landsby, hvor de anmeldte det Forefaldn for Vørrigheden "Ved saadanne Anledninger lærer man at bede," foiede min gamle Grandonkel til denne sin Fortælling.

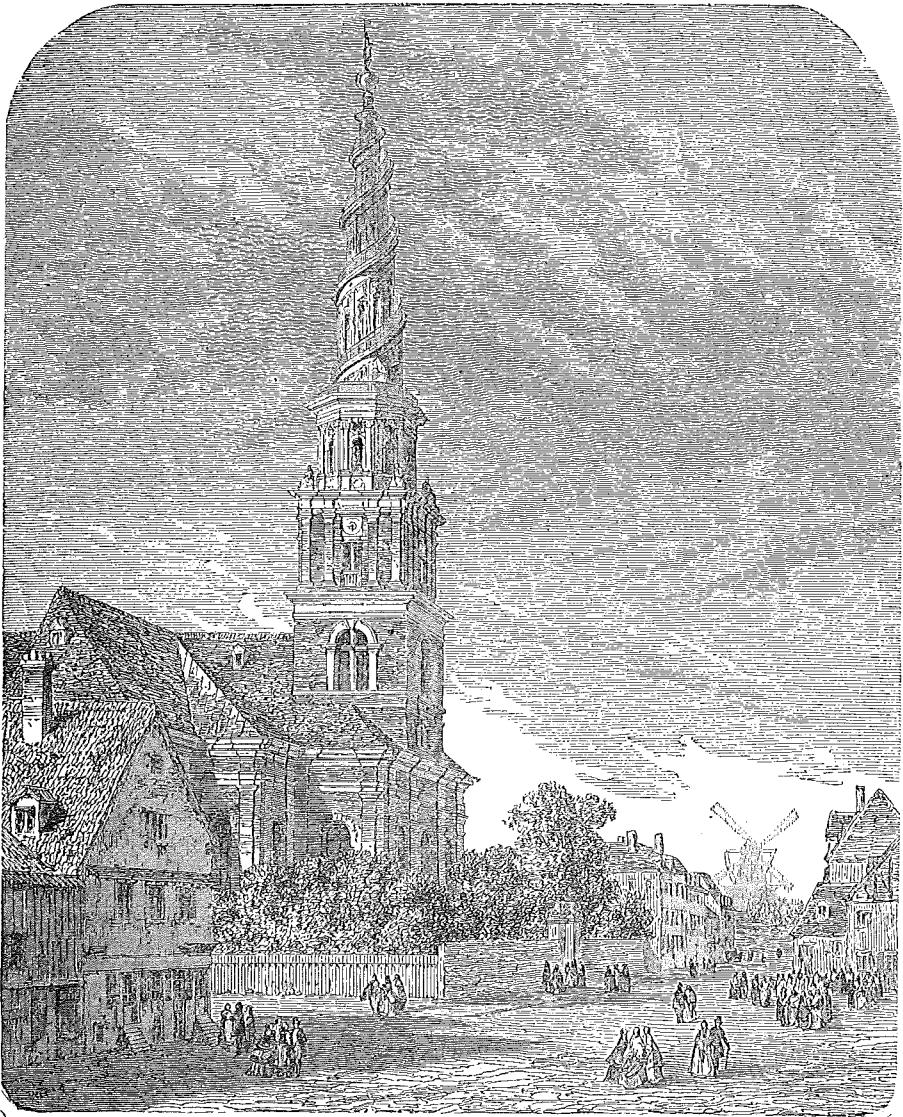
Rjøbenhavn.

Vi give Eder her, skære Born, tre Billeder fra Danmarks bekjendte Hovedstad, Rjøbenhavn. Den er en gammel, i Historien meget bekjendt By og den største i de tre scandinaviske Lande. I 1870 havde den over 181,000 Indbyggere, og Byen vørr stadigt. Der er

mange severdige Ting i Byen, især skønne Samlinger af Malerier og Billedhuggerarbejde. Af dens mange store og smukke Kirker se I her to afbildet.

"Vor Frelsers Kirke" er en af Byens

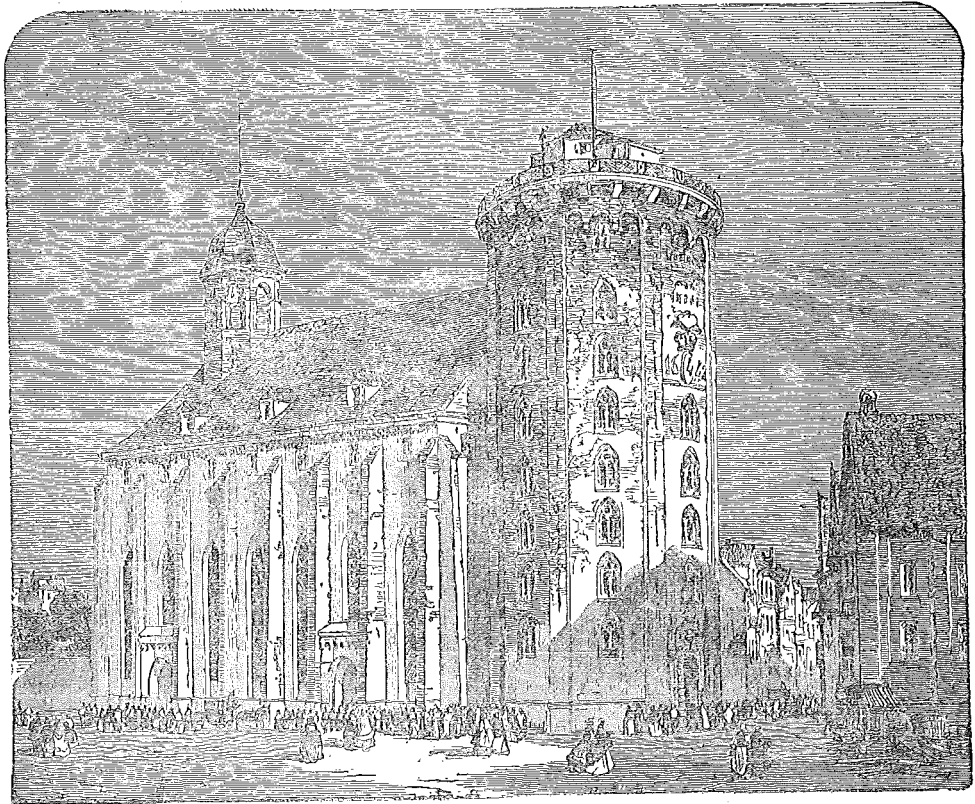
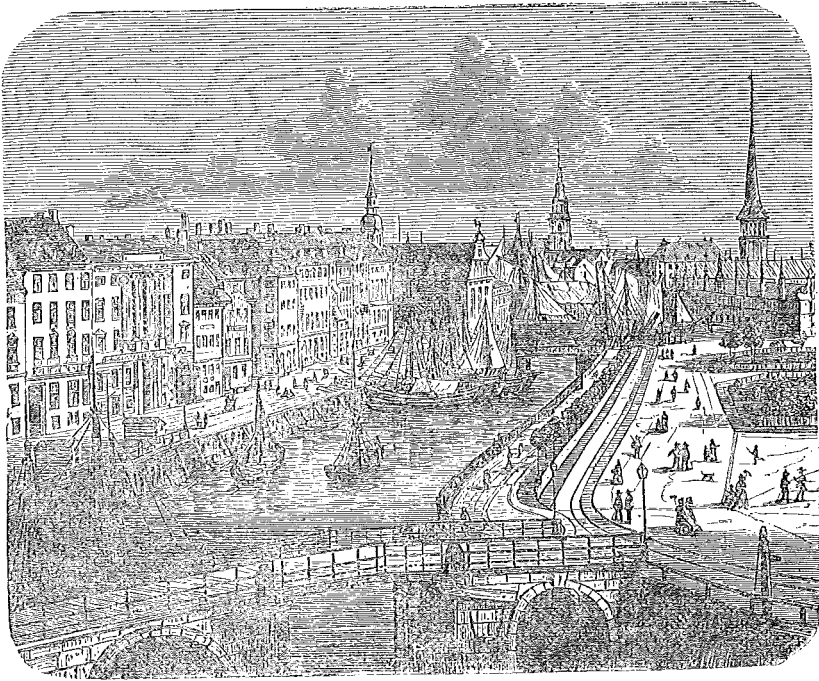
største Prædelsler. Den udmærker sig ved sit høie og smukke Taarn, ad hvilket en Trappe udbvendig faar sig op til henimod Taarnspidsen. Den, som har let for at blive svimmel, maa vel vogte sig for at stige op ad den

"Vor Frelsers Kirke" i Kjøbenhavn.

"Trinitatiskirken" med "Rundetaarn" er en gammel bekendt Bygning, paa hvilken I kunne se Årskallet 1644, da Taarnet blev bygget. Der havde man tidligere længe det store Universitetsbibliothek, og Rundetaarn har hidtil været benyttet til astronomisk Observatorium for gjenrem Stjernerikteret at bestue Himmellegerne og iagttage deres Gang.

Vort mindste Billede viser Eder en af de mange seilbare Kanaler, som fra Dæmund løre ind i Byen og give endog store Skibe Anledning til at komme næsten midt ind i den. I se der en af de mange Broer over disse Kanaler og i det Fjerne Taarnene paa tre andre Kirker i Byen foruden dem vi ovenfor have nævnt.

Fra en Veninde i San Francisco.

Kjære Børn!

Som jeg sad ensom og nedtrykt af Livets mangehaande Befymring'r paa mit Bærelse i et af San Franciscos store Hoteller, blev Tauscheden pludselig afbrudt — jeg saa op, og imøde kom mig en Flok jublende Børn, hvis Ansigter straalede af Glæde

Da mindedes jeg de Ord: "Uden at I omvendt Eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige" Saa bragtes jeg ogsaa i Tanken tilbage til den Tid, da jeg selv var Børn, og mangt et Børndomsminde oprandt i mit Indre, og saa spurgte jeg mig selv:

Mon ogsaa jeg nogenstade har været saa glad som disse Børn synes at være? Og hvorfor er jeg ikke nu saa glad som dem, naar jeg bor i det samme Hus og nyder af alle Guds gode Gaver med dem? Omendstjont jeg aldrig i min Barndom havde de Ting at glæde mig ved, som de have, saa har jeg dog været glad. Omendstjont jeg aldrig har eiet Duffer, som koste en \$20 til \$25 Stykket, eller været iført det kostbareste Silke og Floiel, eller været prydet med Guld, Perler og Diamanter — som saamange Børn her — saa har jeg dog været glad

Hvorfor jeg ikke nu er saa glad, kommer vel deraf, at jeg ikke har den rette barnlige Tillid til min himmelske Fader, fra hvem al sand Glæde kommer.

Ja vel! tænke vel mange af Eder, kjære Børn, som læse dette, havde vi alle de Ting at glæde os ved, som disse Børn i San Francisco have, saa skulde vi vist være meget mere glade. Men tænk ikke saa! Have I ikke saa mange Ting at glæde Eder ved i timelig Henseende, saa hør I dog en Skat, som disse Børn mangle, nemlig den Skat, som I i Daalen have modtaget. Thi tænk! de fleste af disse Børn ere ikke engang døbte.

Disse Børn glæde sig i Guds Gaver; men de lære ikke at kjende og elske den rette Giver. De glæde sig, naar Julen er forhaanden; men de vide ikke, hvad Julen er til Minde om. De lære at elske denne Verdens Forsængelighed mere end sin Forløser.

Ja, desværre, mange af dem vide ikke engang, at de have en Forløser

Synes I saa ikke, kjære Børn, at I have Andet at glæde Eder ved, saa glæder Eder over, at I have i Daalen faaet Eders Naade opstrevet i Livsens Bog

Have I ikke Silke og Floiel at iføre Eder, saa glæder Eder over, at I kunne iføre Eder Kristi Retfærdighed, — den Klædning er den smukkeste og sjæreste, Nogen kan praatage sig, og med den alene kunne vi bestaa paa hin store Dag

Have I heller ikke Guld, Perler og Diamanter at pryde Eder med, saa pryder Eder med Ydmyghed! thi Gud står de Hoffærdige imod, men de Ydmyge giver han Naade.

Glæd dig saa, kjære Børn, altid og under alle Omstændigheder, endog naar du ikke faar din Vilje frem, eller naar det gaar dig imod! thi at kunne glæde sig endog i Modgangens Tid, er en stor Naade af Herren. Derfor vil ogsaa jeg forsøge at lægge tilføjede Sorgens Maste og glæde mig med Ed. r, omendstjont jeg dagligen maa trykkes under Korsets tunge Byrder

Tænk dog heller ikke, kjære Børn at alle Mennesker i San Francisco ere udøbte Hedninger. Thi endog der, hvor alstens Ugudelighed hersker, og Massen tilbeder Guldfalven, har Herren samlet sig en liden Menighed af retroende Lutheranere. Guds rene og usorfsalstede Død forkyndes, og en Flok Børn samle sig glad, hver Torsdag og Føndag til Undervisning deri.

Tænk heller ikke, at alle Børn ere klædte i Silke og Floiel. Thi de fleste Børn, man bliver var, ere nok saa tarveligt klædte, og have vist ikke noget større at glæde sig ved, endog i timelig Henseende, end I paa den anden Side af Klippebjergene. Ja, Gud unde Eder alle, kjære Børn, en sand og usfyldig Glæde ikke alene i Barnealderen, men ogsaa hele Livet igjennem! Saa ville vi ogsaa haabe og bede, at disse Børn, hvem jeg har omtalt, som kun lære at glæde sig i denne Verdens Forsængelighed, ogsaa maatte vende indlemmede i den kristne Kirke og komme til Troen paa sin Frelser og lære at kjende, hvori den rette Glæde bestaar.

Dg med det Dnsfe, at en ret og sand Glæde maatte worde os Alle lildet, baade Store og Emaa, baade her og hisset, tegner jeg mig
Ederes Ven inde.

Bladene.

— Tidt fik Barnefinden Eggdoms gustne Arv, mens en Arm forinden skjæler Sjælens Marv."

I Etoven stod et Træ, som var høit og kraftigt; hvor det sjød sine sterke Grene hen, høiede de andre Træer, Egen og Granen, deres Grene til Eiden, for det var et Bogetræ. Solen varmede det om Dagen, og Dugjen kørgebe det om Natten; da Foraaret kom, stod Træet fylbt med Knopper. Der var mange, der var i Tusindvis; men blandt de mange Tusinder ville vi kun betragte to. De vare Tvillingbrødre, Tvillingknopper, og lignede hjuanden paa en Prik, de vare lige sylbige, lige kraftige og runde; paa en Dag aabnedes de, og de smaa Blade ligede frem; hvor vare de friske og grønne, men det kunde de sagtens være, for de drak jo, som der staar i Verset, "kun Sol og Morgendug." De soldedes helt ud, og Foraarsvinden, som er Vestenvinden, den muutre og kaade, men milde og velgjørende Besyr, kom og legede med dem, kastede dem mod hinanden og fra hinanden, op og ned, ja, de slog formelig Kolbotter, men det var morsomt, og deiligst var det ogsaa der oppe i den friske Luft med Udsgt over Trætopperne.

Da var det en Dag, at det var saadan et deiligt Solstinsveir, Vestenvinden var løben bort for at tumle sig andre Steder, da kom der gennem den klare Luft en deilig, lille Skabning flyvende hen imod Træet; den var langt suukkere end Fuglene, der somme Tider kom flyvende og satte sig paa Kvisten, hvor Blade ne boede, dens Vinger straalede i rodt, gult og blaat, men den sang ikke som Fuglene.

Bladene hoivste om, at det var vist en lille Engel, — men det var en Sommerfugl. Den kom hen til Bladene og sloi hid og did ligesom for at vælge det bedste, og til sidst vilde den sætte sig paa det ene af vore to smaa Blade; da sang Rattergalen ved Eiden

og advarede Bladet for den glimrende Gæst; det blev forstrækket, vippede, og Sommerfuglen gled af og satte sig paa det andet Blad. Dette stitrede af Stolthed over at bære den prægtige Skabning. Rattergalen sang sorgjæves sin Advarsel for det; dets Broder, det andet Blad, bad det sorgjæves vogte sig. Sommerfuglen bredte sine Vinger ligesom hjertegnende og beroligende ud over det og klappede det sa'it med dem. Bladet glemte alt, iadtil Sommerfuglen sloi bort, hen til andre Blade, andre Steder for at hvile sig og dræbe.

Men paa Bladet laa nogle smaa, gule Pletter, der kun som en Tanke, som et Minde vare blevne tilbage paa det grønne Blad; det var Sommerfuglens Ej. Men klækkede ud ved Solens Varmede kom smaa Drue frem, de gnavede sig ind i Bladet og tærede dets Saft og Kraft.

Da kunde det stakkels Blad ikke længe opfylde sin Bestemmelse, den, at være et af de Redskabere, hvorigjennem dets Moder, det store Træ, aandede og levede. Det table sin friske Farve, høiede sig sammen under Ormenes Spind og visnede lidt efter lidt. Dg da Vestenvinden siden kom tilbage for at lege med Bladene, sandt den det ene visnet paa sin Stilk; den rev det af og kastede det til Jorden.

Men den Nat faldt der stærk Dug. Dets Broder græd for det, græd Iug; en Taare saa ren og klar faldt ned paa det visnede Blad; — men Rattergalen sang en Sørgefang over det.

R. P. Jensen.

Guds Gjerning maa gjøres.

En Missionær fortæller: "Da jeg en Gang i en ny stiftet Menighed optraadte Ravnene paa dens Medlemmer for at faa at vide, hvor meget enhver vilde gide til Opførelsen af en Kirke, raabte jeg ogsaa: "Matthew." — "Her er jeg," svarede den Tilstalte og humpede saa hurtigt, som hans Træben vilde bære ham, hen til Bordet, jeg sad ved. Han stak Haanden i Lommen, tog en Haandsfuld Eplvpenge frem og sagde, idet han lagde dem paa Bordet: "Det er for mig!" — "Behold dine Penge,"

sagde jeg, "endnu har jeg ingen Brug for dem. Jeg vilde kun vide, hoormeget enhver kunde give; en anden Gang indkræver jeg Pengene." "Guds Gjerning maa gøres," sagde Matthew, "og jeg kan do"

Derpaa fremtog han af en anden Lomme en liden Sum Penge og sagde: "Det er for min Kone! og endelig en tredie noget mindre Sum, idet han sagde: "Det er for mit Barn!" — Falt gav han over tre Pund Sterling (or 16 Dollars), en stor Sum for en fattig Neger!

Dog, hans Ord vare mig langt mere værd end alle hans Penge. Mange gode Prædikener havde jeg hørt og følt mig greben af; men ingenstunde havde nogen af disse gjort et saadant Indtryk paa mig, som den fattige Negers Ord. Giv jeg aldrig maa glemme dem, giv de altid maa være mit Valgsprog i al min Gjøren og Læden i Guds Tjeneste: "Guds Gjerning maa gøres, — jeg kan do!" —
(Efter "M. und W.")

Morgensang.

Mel. I Osten stiger Solen op.

Saa tryk og rolig Matten svandt,
den ængster ikke mer,
den klare Sol, som nu oprandt,
saa ventlig til mig ler.

Den sluffed Mattens Stjernehær,
da frem i Ost den steg,
og for dens gyldne Straaleffær
nu Mulm og Laage veg.

Til Liv og Lyst den falder frem
den hele Stabning stor;
den lofter Ormen fra sit Gjem
op paa den grønne Jord.

Den kysker Hjergets Top læjen
og mindste Blomst i Bang;
og Fuglestaren vækker den
til Jubel og til Sang.

Dg Mennesket i Morgengrøn
med Solens Lyz opstaar,
og lover høit sin Gud paany
og glad til Arbeid gaar. —

Saa tryk jeg vandrer og min Bet,
er den end trang og mørk.
Jeg ved den Haand, som slipper ei,
som skaber Brød i Ost.

Hjælp mig, o Gud, at i'g i Dag,
hvorhen jeg end skal gaa,
maa vandre her dig til Behag
som en af dine Smaa!

Tag mig ved Haand, o Jesu god!
og før mig frelst og fri! —
"Dit Ord er Lygten for min Fod
og Lyset paa min Sti"

Du kjender og i Lyndom ser
den mindste Sjæl paa Jord;
hvi skulde jeg da frygte mer,
mens jeg hærnede bor?

Du hører i din Himmelsal
paa Engleharpers Klang.
Du hører og fra Jordens Dal
min glade Morgensang.

M.

Stenhuggeren og Præsten.

En Stenhugger laa paa Kne ved Vandveien og slog Sten. Da kom hans Præst forbi, og, idet han standsede, sagde han: "Hvor vilde jeg ønske, at jeg kunde knuse mine Tilhøreres haarde Hjerter, som du knuser Stenene!"

Stenhuggeren saa op fra sit Arbeide og saarede: "Men gjør De ogsaa Deres Arbeide paa Kne, Hr. Pastor?"

"Børneblad" 3die og 4de Aargang, 1877 og 1878 kunne nu erholdes indbundne tilfammen i et Bind portofrit tilsendt for 75 Cts.

"Børneblad", 3die Aargang, 1877, indbundet særskilt, portofrit tilsendt for 40 Cts.

"Børneblad", 2den Aargang, 1876, ligeledes for 40 Cts.

Naar mere end 5 Expl. tages, og Vedkommende selv betaler Expressomkostninger ved Forsendelsen, gives 20 pCt. Rabat. Af 1ste Aargang høves ikke flere indbundne Expl.

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes til

J. B. Frich,
Dr. 151, La Crose, Wis.